

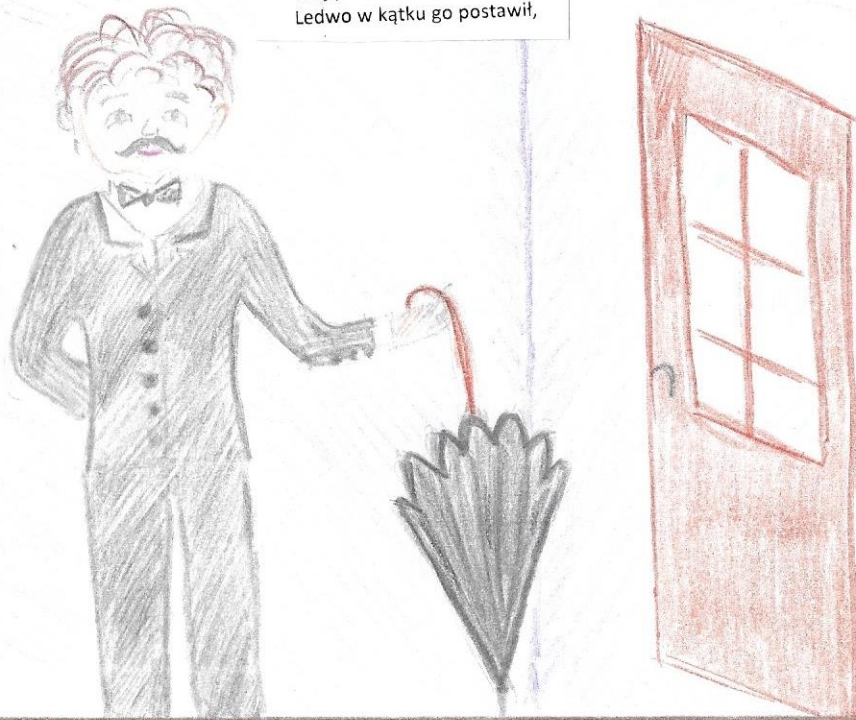
„Parasol“

Maria

Konopnicka

Wuj parasol sobie sprawił.
Ledwo w kątku go postawił,

Zaraz Julka, mały Janek
Cap! za niego. Smyk! na ganek.

Z ganku w ogród i przez pola
Het, używać parasola!

Idą pełni animuszu:
Janek, zamiast w kapeluszu,
W barankowej ojca czapce,

Julka w czepku po prababce,
Do wiatraka pana Mola...
A wuj szuka parasola.

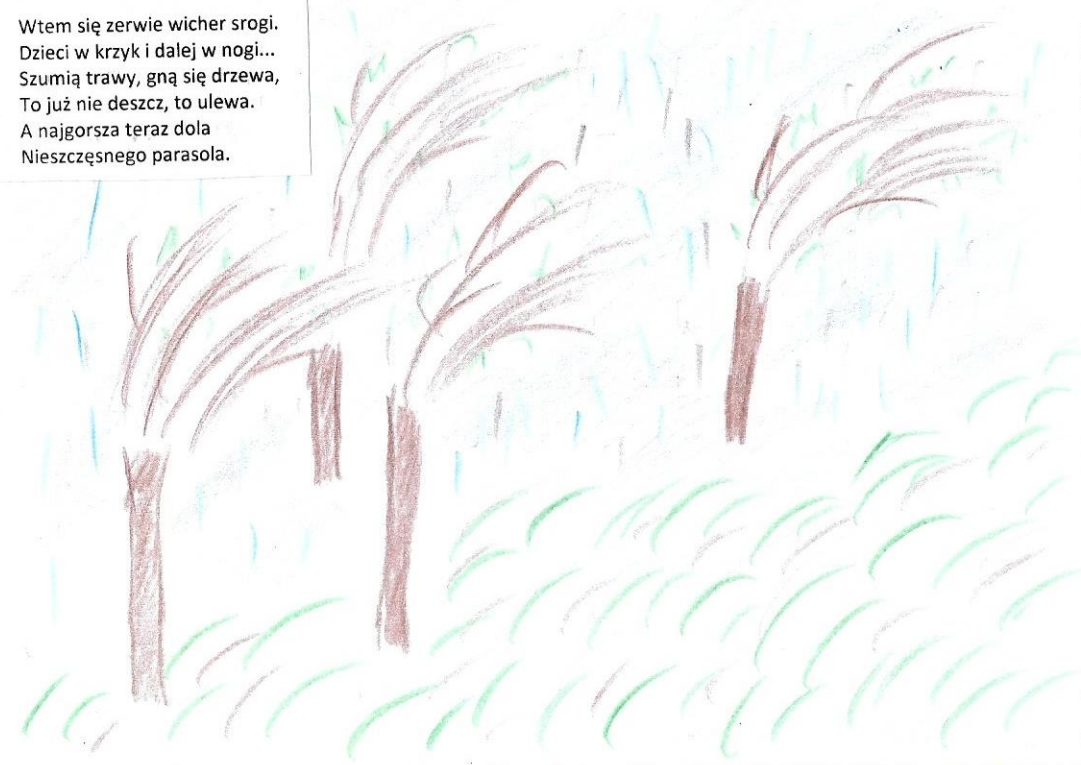
ogrodzie żabka mała
d krzaczka ich przestrzegała:

Lecz kompania nasza miła
Wcale żabce nie wierzyła.

Wtem się zerwie wicher srogi.
Dzieci w krzyk i dalej w nogi...
Szumią trawy, gną się drzewa,
To już nie deszcz, to ulewa.
A najgorsza teraz doła
Nieszczęsnego parasola.

Deszcz, deszcz idźcie!
Deszcz, deszcz lecicie!
Więc do domu wracacie, dzieci!

- Niech tam woła! Niech tam skrzeczy!
Taka żaba!... Wielkie rzeczy!
Co nam wracać za niewola!
Czy nie mamy parasola?

W górę gną się jego żebra,
Deszcz nań chlusta jakby z cebra,
Pękł materiał... Aż pod chmury
Wzniósł parasol pęd wichury.
Darmo dzieci krzyczą:

- Hola!
Łapaj, trzymaj parasola!

Nie wiem jak by się to skończyło,
Lecz podobno niezbyt miło.
Żabki o tym może wiedzą,
Co pod grzybkiem sobie siedzą.

- Prosim państwa, jeśli wola,
Do naszego parasola!

